

НЕКРОЛОГ

ВАЛЕНТИНА ДАНИЛІВНА НАРІВСЬКА

3 червня 2020 р. пішла із життя Валентина Данилівна Нарівська — докторка філологічних наук, професорка, дослідниця, відома у філологічних колах не лише в Україні, а й за її межами. Те, наскільки значущою була ця людина для багатьох, — свідчить миттєва реакція на сумну новину про її смерть, відгуки співчуття, які находили майже з усіх куточків України, з Росії, Білорусі, Польщі.

Валентина Данилівна Нарівська народилася 31 жовтня 1946 р. в селі Межиріч Дніпропетровської області. 1969 р. закінчила українське відділення історико-філологічного факультету Дніпропетровського державного університету, 1974 р. — аспірантуру зі спеціальності «Українська література». Завершивши навчання, працювала на кафедрі російської літератури (1980—1997); завідувала кафедрою філологічної й культурологічної підготовки журналістів (серед її вихованців — відомі тележурналісти України); останні роки працювала професором кафедри зарубіжної літератури. Керувала написанням кандидатських і докторських дисертацій (захищено більше 20).

Сферою наукових інтересів В. Нарівської був аналіз української літератури ХХ ст. в компаративному аспекті — у контактах, взаємозв'язках, типологічних сходженнях із європейським письменством. Її докторська дисертація «Національний характер як художньо-естетичний феномен української та російської прози 50—70-х років ХХ століття» була першою в Україні працею, виконаною та захищеною зі спеціальності «Порівняльне літературознавство» (1995). Дисертація, монографії «Національний характер в українській прозі 50—70-х років ХХ століття» (Дніпропетровськ 1994), «Национальное в современной русской прозе» (Дніпропетровськ, 1996) переконливо продемонстрували можливість індивідуальної дослідницької компаративної методології, вибудо-

ваної на ґрунті поєднання міфопоестики з напрацюваннями у філософії, культурології, історії, психології, мистецтвознавстві.

Подальші студії В. Нарівської (понад 200) розвивали заявлені напрямки в річищі методологічних засад сучасної компаративістики. Ішлося про застосування рецептивного й інтермедіального підходів, розкриття національних аспектів літературознавчої антропології, авторського міфу, міфологізації творчої особистості.

Усе фахове життя Валентини Данилівни пройшло у стінах Дніпровського (Дніпропетровського) університету, де вона із притаманною їй наполегливістю долала різні щаблі своєї викладацької та наукової кар'єри: від студентки до доктора філологічних наук, від лаборантки до завідувачки кафедри. Однак компаративні пошуки, якими дослідниця завжди цікавилася, були в цьому контексті дуже гармонійними та плідними як для тем студентських й аспірантських наукових розвідок, так і для фундаментальних і спеціальних курсів з історії літератури. Ці теми завжди вирізнялися оригінальним поворотом мислення, новизною сприйняття вже відомого матеріалу, уведенням до наукового вжитку доти незнаного або того, що залишається на маргінесі дослідницької уваги.

Професійність та ерудицію Валентини Данилівни помічали всі, хто з нею спілкувався та співпрацював. Вона завжди була в центрі подій, яким давала дотепну, лаконічну оцінку. До останнього дня тримала руку на пульсі того, що відбувалося на кафедрі, в університеті, науці. Мужньо боролася з тяжкою хворобою, що знерухомила її. Проте й у цей складний час іскрилася своїм жартівливим красномовним гострослів'ям, ніби підбадьорюючи того, хто був із нею поруч, не залишаючи відвідувачу ані секунди на співчутливий погляд чи слово. Такою вона й залишиться в нашій пам'яті, а рідна земля, безумовно, буде для неї пухом.

Редакція «СіЧі» глибоко сумує з приводу смерті багатолітньої авторки журналу й висловлює співчуття рідним і близьким покійної.